

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/250/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215200360
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2215200360.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenej: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, proti žalovanému: N. E., nar. X. A. IXXX, bytom N. XXX, o zaplatenie 1.320,24 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 19. júna 2018 č. k. 5C/29/2015-193, takto

rozhodol:

Odvolačím súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanému náhradu trov konania nepriznal, III. žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť trovy konania titulom znaleckého dokazovania 478,08 eur na účet Okresného súdu Dunajská Streda, do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo len „O. z.“), čl. 15 ods. 1 a 2, § 290, § 300 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 16.1.2015 domáhala voči žalovanému zaplatenia 1.320,24 eur s príslušenstvom a náhrady trov konania titulom nesplácania úveru, ktorý žalobkyňa poskytla žalovanému na základe úverovej zmluvy č. 4112149596 zo dňa 22.12.2011.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný dňa 22.12.2011 neuzavrel zmluvu so žalobkyňou, pretože údaje, ktoré mohli jednoznačne identifikovať žalovaného (rodinný stav, zamestnanie, telefónne číslo, majetkové pomery), uvádzané v úverovej zmluve, nezodpovedali skutočnosti. Žalovaný nebol a ani nie je ženatý, nikdy nepracoval v spoločnosti Milkin s.r.o. Bratislava. Nevlastní žiadnu nehnuteľnosť. Evidované mal telefónne číslo XXXX XXX XXX, nie XXXX XXX XXX. Podľa predložených lekárskeho správ sa žalovaný podrobil operačnému zákroku v septembri 2011, opakovane sa podroboval lekárskeho vyšetreniam v mesiaci október 2011 a naposledy 6.12.2011. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný je veľmi jednoduchý človek, nikdy nepracoval ďalej ako 5 km od svojho miesta bydliska, neovláda jazyk slovenský. Pretože žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, nepresvedčil súd prvej inštancie ani záver znaleckého posudku o pravosti podpisu žalovaného na úverovej zmluve a to z dôvodu údajov uvádzaných o žalovanom, ktoré nezodpovedali skutočnosti. Súdu prvej inštancie sa žalovaný nejavil ako osoba schopná vedome poskytnúť nepravdivé údaje o svojom osobnom stave, o zamestnávateľovi, kontaktné údaje, a to len preto, aby mohol získať úver na účel kúpy spotrebného tovaru, ktorému vôbec nerozumel. Je pravdou, že tvrdenie žalovaného o zneužití jeho dokladov v čase od 22.12.2011 do 30.12.2011 sa nepreukázalo, keď polícia potvrdila odovzdanie starého občianskeho preukazu č. K. XXXXXX na skartáciu. Vzhľadom na počet nezrovnalostí v úverovej zmluve o údajoch dlžníka, ktoré si bol povinný veriteľ riadne preveriť pri zisťovaní aj bonity klienta, je tu pochybnosť o uzavretí zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným. Pre neunesenie dôkazného bremena súd prvej inštancie žalobu zamietol.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP, vecne úspechom žalovaného v celom rozsahu. Pretože však žiadne trovy žalovanému nevznikli, nárok na ich náhradu mu nebol priznaný.

2. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa navrhujúc jeho zmenu vyhovením žalobe v plnom rozsahu, alternatívne navrhla zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dôvodila, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, nakoľko je názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel k záveru, že žalovaný neuzavrel so žalobkyňou zmluvu, pretože tam uvádzané údaje o žalovanom nezodpovedali skutočnosti. Odôvodnenie rozsudku je postavené len na jeho subjektívnom názore o žalovanom, bez relevantného zdôvodnenia a najmä bez dôkazov, ktoré by názor súdu prvej inštancie podporovali. Dodala, že nie je zrejmé, prečo súd nariadil znalecké dokazovanie, ak neakceptoval záver znaleckého posudku. Došlo k bezvýznamnému a zbytočnému navyšovaniu trov konania, na úhradu ktorých zaviazal žalobkyňu. V rámci trestného konania (ČVS: ORP - 848/SA-DS-2012) bolo vydané uznesenie o zastavení trestného stíhania vo veci prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod ani k postúpeniu veci. Aj v uvedenej trestnej veci znalec konštatoval, že podpis na úverovej zmluve je žalovaného. Ďalej uviedla, že jednotlivé časové úseky hospitalizácie žalovaného vylúčili možnosť uzavretia zmluvy z jeho strany. Žalovaným uvádzané tvrdenie o zneužití dokladov neobstojí z viacerých dôvodov. Jedným z nich je skutočnosť, že žalovaný so žalobkyňou uzatvoril účelový úver určený na kúpu tovaru a v hotovosti došlo k zaplateniu sumy 108,70 eur. Ďalej v rovnaký deň ako bol vydaný nový občiansky preukaz, mal byť odovzdaný aj ten predošlý, pričom i súd prvej inštancie konštatoval, že zneužitie dokladov v období od 22.12.2011 do 30.12.2011 sa nepreukázalo. Žalobkyňa pred poskytnutím úveru požaduje od klienta, aby mal klient dostatočné zabezpečenie úveru, teda trvalý zdroj príjmu, z ktorého môže následne úver splácať. Klient v zmluve uvádza, či je zamestnaný, dôchodca (starobný aj invalidný) alebo podnikateľ, a výslovne prehlasuje, že si je vedomý dôsledkov uvedenia nepravdivých údajov a skutočnosti, že by takéto jednanie mohlo byť klasifikované ako trestný čin. Žalobkyňa si preveruje každého žiadateľa o úver a jeho bonitu s odbornou starostlivosťou všetkými dostupnými spôsobmi. Zákon neupravuje spôsob, akým má veriteľ posudzovať schopnosť klienta splácať úver, odkazuje sa len na odbornú starostlivosť. Žalobkyňa si v zmysle zákona svoju povinnosť splnila. Všetky vykonané dôkazy svedčili proti žalovanému (žalovaný absolútne nepreukázal, že v uvedenom čase zmluvu uzatvoriť nemohol, prípadne, že došlo k zneužitiu jeho dokladov a že podpis na úverovej zmluve nie je jeho). Záver súdu prvej inštancie svedčí o neobjektívnosti jeho rozhodovania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore o neunesení dôkazného bremena žalobkyňou o tvrdenom záväzku žalovaného titulom zmluvy o úvere.

6. K vyššie uvedenému záveru súd prvej inštancie dospel po vykonanom dokazovaní v konaní, vykonaného v súvislosti s obranou žalovaného tvrdiac, že zmluvu o úvere nepodpísal, v rozhodnom čase mal stratený občiansky preukaz (obdobie straty však ohraničiť nevedel) a bol hospitalizovaný. Z

vykonaného dokazovania však súdu prvej inštancie vyplynulo, že sporný podpis na úverovej zmluve zo dňa 22.12.2011 je pravým podpisom žalovaného (záver znaleckého posudku č. 22/2017 znalkyne Mgr. Daniely Novosádovej). Ďalej súd prvej inštancie konštatoval nepreukázanie zneužitia občianskeho preukazu žalovaného v období od 22.12.2011 do 30.12.2011, ako i nepreukázanie hospitalizácie žalovaného v čase uzavretia úverovej zmluvy (t. j. dňa 22.12.2011). Napriek uvedenému súd prvej inštancie žalobu zamietol s tým, že sa mu žalovaný nejavil ako schopný vedome poskytnúť nepravdivé údaje len za účelom poskytnutia úveru na kúpu spotrebného tovaru (nezrovnalostí v úverovej zmluve si podľa názoru súdu prvej inštancie mala žalobkyňa preveriť).

7. Podľa § 191 ods. 1, 2 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

8. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Tento jeho postup však musí byť v istom zmysle objektivizovaný konceptom takého hodnotenia dôkazov, ktoré obstoja z hľadiska jeho prípadného rozporu so zákazom arbitrárnej jurisdikčnej ľubovôle. Inak povedané, „voľnosť“ hodnotenia dôkazov neznamena, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia naopak, konečné meritorne rozhodnutie malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výpoveď alebo znalecký posudok nemajú žiadnu predpísanú zákonnú silu, „váhu“, čím je umožnené sudcovi in concreto prisudzovať týmto dôkazom dôkaznú silu na účely konkrétneho konania a nebyť viazaný absolútnym, neprekročiteľným zákonným príkazom. Nevyhnutným pojmovým predpokladom tohto konceptu hodnotenia dôkazov však je náležité odôvodnenie procesu prisudzovania dôkaznej sily jednotlivým vykonaným dôkazom v odôvodnení meritorneho rozhodnutia. Sudca tak napríklad nemusí rozhodnúť v zhode s vykonaným znaleckým dokazovaním, jeho povinnosťou však je takýto postup náležite a presvedčivo odôvodniť a vylúčiť tak pochybnosti vo vzťahu k spomínanej (prípadnej) arbitrárnosti tohto postupu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 729).

9. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu rovnako neznamená ľubovôľu súdu pri hodnotení dôkazov. Výsledky hodnotenia dôkazov sú aj súčasťou odôvodnenia rozsudku, lebo z ustanovenia § 220 ods. 2 vyplýva súdu povinnosť v odôvodnení rozsudku (okrem iného) stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a podobne postupu (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 730).

10. Hodnotiacia úvaha súdu prvej inštancie v danej veci nezodpovedá zásadám formálnej logiky a navyše nevychádza zo zisteného skutkového stavu veci, keď súd prvej inštancie zistil, že obrana žalovaného neobstála, pretože neboli preukázané jeho tvrdenia a napriek tomu argumentujú, že súdu sa žalovaný nejavil ako „schopný vedome poskytnúť nepravdivé údaje o svojom osobnom stave, o zamestnávateľovi, kontaktné údaje, len aby mohol získať úver na účel kúpy spotrebného tovaru, ktorému vôbec nerozumel“, žalobu zamietol. Je úplne bez významu konštatovanie súdu prvej inštancie o nesprávnych údajoch o žalovanom uvedených v úverovej zmluve, o povinnosti žalobkyne overiť správnosť údajov v zmluve, pretože uvedené nemá vplyv na skutočnosť, či žalovanému boli alebo neboli poskytnuté finančné prostriedky žalobkyňou, ako významnej pre záver o ne/dôvodnosti žaloby.

11. S poukazom na vyššie uvedené výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedal postupu podľa § 191 ods. 1, 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, odvolacia námietka žalobkyne vo vzťahu k arbitrárnosti rozhodnutia tak bola dôvodná (rozhodnutie súdu prvej inštancie v prejednávanej veci nezodpovedá požiadavkám, kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia).

12. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné

skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania (strany sporu) na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu. Požiadavky na právnu argumentáciu vyplývajú aj z ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a smerujú k tomu, aby výsledok rozhodovacej činnosti súdov bol jasný, zrozumiteľný a dostatočne odôvodnený a aby účastník konania (strana) nemusel hľadať odpoveď na nastolenú problematiku v rovine dohadov. Súdny musí pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí potom vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby jeho závery boli zrozumiteľné, spravodlivé a presvedčivé. Súdny pritom musia súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Za arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok súdu, ktorý svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/2005 z 28. februára 2006). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva Georgiadis v. Grécko, z roku 1997), pričom stačí, aby súd reagoval na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. rozhodnutie Ruiz Torija v. Španielsko, rozsudok z roku 1994, Kraska v. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, seria A č. 254-B, s. 49).

14. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov, R 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

15. Žalobkyni preto bolo znemožnené realizovať jej patriace procesné oprávnenia postupom súdu prvej inštancie, na ktorý možno primerane aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

16. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP preto odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie (čo sa týka aj v súvisiaceho výroku o trovách konania) a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, ktoré viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ďalšími námietkami uvádzanými v odvolacom konaní nezaoberal, keďže neboli spôsobilé ovplyvniť jeho rozhodnutie.

17. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní posúdiť nárok žalobkyne na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, viazaný pokynmi odvolacieho súdu.

18. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadrí skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

19. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí (o trovách konania) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

20. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.